

Protokół nr 5/2022r.

z posiedzenia Krajowej Rady Konsultacyjnej Do Spraw Osób Niepełnosprawnych

VIII kadencji

w dniu 15 grudnia 2022 roku

Skład osobowy

W posiedzeniu uczestniczyli członkowie Rady zgodnie z załączoną listą obecności oraz:

- Paweł Wdówik – Sekretarz Stanu w MRiPS, Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych.

Porządek posiedzenia

Część I

1. Przywitanie członków Rady przez Panią Przewodniczącą, Monikę Zimę-Parjaszewską
2. Założenia ustawy o wyrównywaniu szans osób z niepełnosprawnościami
3. Postulaty zmiany sytuacji placówek i innych form wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami
4. Edukacja dzieci z niepełnosprawnościami w dyskursie publicznym i jej konsekwencje dla sytuacji dzieci z niepełnosprawnościami
5. Stanowisko KRK w sprawie zmian ustawy o pomocy społecznej
6. Wolne wnioski
7. Podsumowanie i zakończenie posiedzenia.

Przebieg posiedzenia

Ad. 1

Posiedzenie otworzyła Pani Monika Zima-Parjaszewska – Przewodnicząca Krajowej Rady Konsultacyjnej Do Spraw Osób Niepełnosprawnych, przywitała wszystkich obecnych a także zaprezentowała porządek obrad.

Ad. 2. Pani Przewodnicząca oddała głos Panu Ministrowi Pawłowi Wdówikowi, który podziękował Przewodniczącej za uroczyste rozpoczęcie spotkania, a następnie przeszedł do omówienia pkt 1 spotkania: „Założenia do ustawy o wyrównywaniu szans”. Pan Minister

zaznaczył, że ustawa o wyrównywaniu szans, to robocza nazwa projektu ustawowego, którego celem jest przygotowanie kompleksowej ustawy wdrażającej zapisy konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Podkreślił też, że niestety nie zostanie ona wdrożona w bieżącej kadencji, natomiast trwają intensywne prace by stworzyć kompleksowo opracowany dokument, który byłby przygotowany do wdrożenia w przyszłym roku.

Następnie ogólne założenia projektu ustawy o wyrównywaniu szans przedstawił, na prośbę Krzysztofa Kurowskiego (Przewodniczący Polskiego Forum Osób z Niepełnosprawnościami), Tomasz Przybyszewski (członek Zarządu ww. Forum). Pełna nazwa projektu brzmi: „Opracowanie projektu ustawy wdrażającej konwencję o prawach osób niepełnosprawnych o proponowanej nazwie ustawa o wyrównywaniu szans osób z niepełnosprawnościami wraz z Oceną Skutków Regulacji i uzasadnieniem, jak też propozycji zmian legislacyjnych podążających za nową ustawą”.

Projekt realizowany jest w partnerstwie przez Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej oraz Polskie Forum Osób z Niepełnosprawnościami, Fundację Instytut Rozwoju Regionalnego, Uniwersytet Warszawski, Szkołę Główną Handlową w Warszawie oraz Fundację Naukową Instytut Badań Strukturalnych. Termin realizacji projektu: 01.07.2021 r. do 31.12.2023 r.

Tomasz Przybyszewski podkreślił, że w ramach zadania pierwszego tego projektu – zespół kilkudziesięciu ekspertów, prawników, naukowców oraz praktyków dokonał obszernej analizy polskiego prawa oraz sytuacji faktycznej pod kątem zgodności z konwencją o prawach osób z niepełnosprawnościami i zaproponował rekomendację co do zmian. Obecnie Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej analizuje te materiały.

Zakres tego projektu obejmuje następujące zagadnienia: Przepisy ogólne i antydyskryminacyjne, System świadczeń finansowo-usługowych, Świadczenie kompensacyjne, Indywidualny pakiet wsparcia, Wspieranie indywidulanych decyzji, w tym asysta prawna, Pełnomocnictwo wspierające, Mieszkalnictwo wspomaganie treningowego, Centra Niezależnego Życia, Rynek pracy, Wsparcie osób o złożonych potrzebach w komunikowaniu się, Koordynowanie i monitorowanie wdrażania konwencji, Zmiana terminologii stosowanej w dotychczasowych aktach prawnych oraz zmiany w innych ustawach dostosowujących je do konwencji.

Pani Przewodnicząca podkreśliła wagę tego projektu, a następnie otworzyła dyskusję obecnych członków Rady.

Jako pierwsza zabrała głos Pani Anna Hejducka, która zadała pytanie o prawo do renty rodzinnej dla osób, którym ta renta nie przysługuje, ponieważ ich niepełnosprawność powstała na skutek choroby psychicznej po 16. roku życia. Pani Hejducka poprosiła o to, by to zagadnienie – w miarę możliwości – zostało ujęte w omawianym projekcie. Następnie głos zabrał Pan Krzysztof Kurowski, który odniósł się do powyższej kwestii i zaznaczył, że tematyka renty rodzinnej jest zawarta w zagadnieniu pierwszym omawianym na obecnym posiedzeniu KRK, jak również w raportach, które są udostępnione na stronach internetowych Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych.

Następnie głos zabrał Pan Krzysztof Kosiński (Pracodawcy RP), który odniósł się do tematu rynku pracy i programu „Włączenie wyłączonych”, w którym poruszone są zagadnienia dotyczące zatrudniania osób z niepełnosprawnościami. Podkreślił również wagę definicji osoby niepełnosprawnej, ponieważ z tą definicją związane jest zagadnienie nadawania stopni niepełnosprawności. Kluczową kwestią jest zakres zmian jaki miałyby miejsce w ustawie o orzekaniu. Zasugerował również możliwość dostępu do EKSMOoN-a dla organizacji pracodawców celem weryfikacji pracowników, którzy są osobami z niepełnosprawnościami.

Pani Przewodnicząca zapytała – kiedy dokument pojawiłby się w konsultacjach? Głos zabrała Pani Anna Iwańczyk z Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, która poinformowała obecnych, że zgodnie z harmonogramem prac projektowych, konsultacje przewidziane są w okresie kwiecień-maj 2023 r., a do końca marca 2023 r. przygotowywany jest projekt ustawy.

Natomiast Pan Minister Paweł Wdówik, w kwestii czasu wdrożenia omawianej ustawy, podkreślił, że projekt zostanie przygotowany i skonsultowany przez różne środowiska, a następnie zostaną naniesione zmiany. Zapewnił również, że tekst gotowej ustawy zostanie uzgodniony i złożony jeszcze przez obecne kierownictwo, natomiast jego wdrożenie nastąpi już w przyszłej kadencji rządu.

Następnie głos zabrała Pani Bernadetta Skóbel (Związek Powiatów Polskich), która zapytała, o to kiedy jest planowany wpis projektu do wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów oraz kiedy zaczną się oficjalne uzgodnienia międzyresortowe i konsultacje publiczne? Głos zabrał

Pan Minister Paweł Wdówik, który poinformował o tym, że w tej kadencji nie ma planów rozpoczęcia procesu legislacyjnego w tej kwestii. Projekt zostanie zakończony na etapie przyjęcia tekstu ustawy przez kierownictwo MRiPS.

Ad. 3. Kolejnym punktem spotkania KRK była dyskusja na temat sytuacji placówek i innych form wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami.

Jako pierwszy w tej kwestii zabrał głos Pan Minister Paweł Wdówik, który podkreślił, że sytuacja placówek dla osób z niepełnosprawnościami jest trudna, szczególnie, jeśli chodzi o obecną sytuację ekonomiczną, spowodowaną wysoką inflacją. Zaznaczył również, że z tego powodu od kilku miesięcy trwają prace z przedstawicielami zarówno warsztatów terapii zajęciowej, jak i zakładów aktywności zawodowej. W kwestii ustawy o wyrównywaniu szans, Pan Minister zwrócił uwagę, że ten obszar (zwłaszcza placówek pobytowych, dziennych, całodobowych i obszar mieszkalnictwa wspomaganego) – zawiera kluczowe kwestie, które muszą zostać uporządkowane i usystematyzowane. Pani Przewodnicząca stwierdziła, że powyższy temat jest dla KRK bardzo ważny i Rada może zwrócić się oficjalnie do Pana Ministra o podjęcie działań polepszających sytuację ŚDS-ów.

Następnie w sprawie sytuacji finansowej WTZ-ów wypowiedział się Pan Tomasz Maruszewski z PFRON, który na prośbę Pana Ministra przedstawił wzrost stawek na jednego uczestnika Warsztatów Terapii Zajęciowej w 2022 r. i 2023 r. Do tego zagadnienia odniósł się również Pan Minister, który poinformował, że wg planu stawki dla WTZ-ów miały być podnoszone w kolejnych latach (2023, 2024, 2025) o kolejne 1800 zł. Natomiast przedstawiciele WTZ-ów oczekiwali znacznie wyższych wzrostów kwot obecnie, dlatego w trakcie prac i spotkań z przedstawicielami tych placówek strona rządowa zaproponowała, by kwoty z 2025 r. przenieść na 2023 r. (czyli byłaby to kwota w wysokości 3600 zł). Pan Minister podkreślił, że prace nad tą zmianą trwają.

Swoje zdanie w tej kwestii wyraził również Pan Tomasz Maruszewski, który zaznaczył, że integralną częścią ustawy budżetowej (przyjętej przez Sejm) jest plan finansowy PFRON-u. Wszelkie zmiany w środkach dla samorządów wojewódzkich i powiatowych, które dotyczą ZAZ-ów i WTZ-ów, czyli ewentualne zwiększenie o kolejne 1800 zł, wymaga zmiany planu finansowego (albo w ramach przesunięć pomiędzy poszczególnymi wydatkami, albo – jeśli pojawi się taka sytuacja – w ponadplanowych wpłatach) i wówczas będzie można zrealizować

ten plan. Pan Tomasz Maruszewski zaznaczył również, że jeśli powyższe warunki nie zostaną spełnione, to zwiększenie kwoty o kolejne 1800 zł na jednego uczestnika w ZAZ-ie powodowałoby uszczuplenie kwoty przeznaczonej na inne zadania realizowane przez samorząd powiatowy. Pan Minister zapewnił, że są w tej chwili środki na ten cel.

Do tematu WTZ-ów i kwestii podwyżek odniosła się również Pani Barbara Świąch-Bober z Polskiego Towarzystwa Wspierania Warsztatów Terapii Zajęciowej „Most”. Podziękowała również Panu Prezesowi PFRON za zapis o możliwości opłaty (w pierwszej kolejności) – ze środków dodatkowych – zaległych faktur i wynagrodzeń pracowników, co było bardzo ważną kwestią dla wielu organizacji.

Ad. 4. Kolejnym punktem spotkania była „Edukacja dzieci z niepełnosprawnościami”

Pani Przewodnicząca odniosła się do tematu edukacji włączającej – wspomniała, że są głosy różnych środowisk, które mówią o tym, że edukacja włączająca się nie sprawdza i że dzieci z niepełnosprawnościami powinny uczyć się wyłącznie w szkołach specjalnych. Jako argument podaje się uwagi o szczególnych potrzebach tych dzieci, które w związku z tym będą odpowiednio zaopiekowane tylko w szkołach specjalnych. Następnie Pani Przewodnicząca poprosiła przedstawicielkę MEiN – Panią Katarzynę Tyczkę o zajęcie stanowiska w tej sprawie. Pani Katarzyna Tyczka zaznaczyła, że znane są MEiN różne komunikaty na temat kształcenia uczniów ze szczególnymi potrzebami. Podkreśliła również, że Ministerstwo prowadzi różnego rodzaju działania służące temu, aby podnosić jakość edukacji dzieci ze specjalnymi potrzebami i że kwestią niezmienną pozostanie, to, że to rodzice decydują o tym, jaką szkołę wybierają dla swoich dzieci. Aż 69 proc. dzieci, które są objęte kształceniem specjalnym, uczy się w szkołach i przedszkolach ogólnodostępnych. Stąd podejmowane są liczne działania, które służą przygotowaniu kadry pedagogicznej do pracy z grupą zróżnicowaną: projekty, szkolenia w zakresie edukacji włączającej, które skierowane są do dyrektorów nauczycieli, nauczycieli specjalistów, ale także przedstawicieli organów prowadzących i rodziców. W tym roku – za ok. 52 mln zł – będzie przeszkolonych ok. 28 tys. osób. Przygotowane zostały (przez Ośrodek Rozwoju Edukacji) materiały metodyczne, w zakresie nauczania w grupach zróżnicowanych. MEiN współpracuje również z UNICEF-em, a w ramach tej współpracy 17 tys. nauczycieli będzie podnosiło kompetencje w zakresie wspierania uczniów. Dodatkowo z budżetu MEiN finansowane są studia podyplomowe na 4 kierunkach: wczesne wspomaganie rozwoju i wsparcie rodziny, praca w klasach zróżnicowanych, doradca rodziny, i metodyka wspierania

komunikacji językowej uczniów. W kolejnym roku MEiN planuje kontynuację studiów podyplomowych, pojawią się także nowe kierunki. Trwa pilotaż specjalistycznych centrów wspierających edukację włączającą, gdzie wypracowywane są rozwiązania, mające służyć temu, aby w szkołach ogólnodostępnych dzieci ze zróżnicowanymi potrzebami miały zapewnione jak najlepsze wsparcie i aby proces edukacyjny, który prowadzony jest w tych szkołach, przebiegał w sposób dostosowany do ich potrzeb i możliwości. W ramach programu Dostępność plus trwa pilotaż stanowiska pedagogicznego – asystenta ucznia ze specjalnymi potrzebami. MEiN zakłada, że w ramach tego projektu, przygotowanych zostanie 640 asystentów. Przygotowywane są również rozwiązania, które służą wdrożeniu systemu oceny funkcjonalnej dzieci i uczniów – nowoczesne narzędzia, które powstają w oparciu o międzynarodową klasyfikację funkcjonowania niepełnosprawności i zdrowia. Prowadzone są badania przesiewowe rozwoju dzieci – od urodzenia poprzez okres wychowania przedszkolnego, do ukończenia edukacji. Pani Katarzyna Tyczka podkreśliła, że MEiN dąży do tego, aby proces diagnozowania potrzeb dzieci przebiegał jak najsprawniej, był prowadzony jak najbliżej dziecka, tak aby w jednostkach oświatowych wsparcie było udzielane jak najszybciej i jak najlepiej.

Następnie Pan Minister Paweł Wdówik dodał, że w polityce państwa w odniesieniu do dzieci z niepełnosprawnościami nie będzie żadnych zmian. Istnieją 3 typy placówek: edukacja włączająca, szkoła ogólnodostępna, szkoły integracyjne i szkoły specjalne. Rodzic jest i będzie, jedyną instancją, która dokonuje wyboru miejsca edukacji swojego dziecka. Po stronie systemu natomiast leży odpowiedzialność za zapewnienie możliwie najwyższej jakości edukacji w wybranej przez rodziców placówce edukacyjnej. Pan Minister podkreślił, że polityka wobec dzieci ze specjalnymi potrzebami nie ulega pogorszeniu oraz to, że obowiązkiem każdej placówki edukacyjnej – w tym także szkoły ogólnodostępnej – jest zapewnienie najwyższego poziomu kształcenia, zarówno dla dzieci niepełnosprawnych jak i pełnosprawnych. Po stronie dyrektora szkoły leży odpowiedzialność za taką organizację zajęć, aby edukacja jednych nie odbywała się kosztem drugih.

Odnosnie powyższego zagadnienia głos zabrał Pan Robert Jagodziński, który zapytał o szkolnictwo zawodowe – czy prace nad tym modelem edukacji zostały sfinalizowane? Pani Katarzyna Tyczka odpowiedziała, że działania w tej kwestii są prowadzone i są uwzględnione w dokumencie, który został przyjęty przez Radę Ministrów pt.: „Plan działań w zakresie

kształcenia i szkolenia zawodowego na lata 2022–2025”. Zawarte są w nim działania, które dotyczą m.in. zapewnienia młodzieży z niepełnosprawnościami realnej możliwości uzyskania zawodu, zwiększenia udziału absolwentów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego na rynku pracy a także przygotowania specjalistów z zakresu doradztwa zawodowego do pracy i na rzecz osób z niepełnosprawnościami. Podejmowane są działania by te cele osiągać.

Następnie głos zabrał Pan Marek Piechuta (Polski Związek Organizatorów Zakładów Aktywności Zawodowej i Warsztatów Terapii Zajęciowej) i zasygnalizował temat sytuacji finansowej niepublicznych placówek edukacyjnych osób z niepełnosprawnościami, takich jak ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze. Jego zdaniem placówki te są pominięte z systemu finansowań, jeśli chodzi o przeprowadzenia wszelkiego rodzaju prac inwestycyjnych.

Pan Minister Paweł Wdówik zaznaczył, że w rozmowie z MEiN podniósł kwestię zrównania statusu ww. ośrodków z każdą inną placówką edukacyjną i otrzymał deklarację MEiN pełnej gotowości do zmian w tym zakresie.

Ad. 5. Następnie w sprawie kolejnego tematu spotkania – Stanowiska KRK w sprawie zmian ustawy o pomocy społecznej – zabrał głos Pan Adam Kompowski (Stowarzyszenie Pomocy Osobom Autystycznym), który wyraził pogląd, że omawiany projekt ustawy jest krokiem w dobrym kierunku: zwiększa dostępność usług, pozwala na tworzenie różnych form wsparcia przez organizacje pozarządowe, daje szansę dostępu osobom, które w tej chwili są wykluczone. Zgłosił również zastrzeżenia dotyczące płatności za pobyty krótkoterminowe w DPS-ach, które obecnie są darmowe, ale miałyby stać się odpłatne. Pan Adam Kompowski zasugerował, aby dokonać zmiany w projekcie, w tej kwestii. Podkreślił również, że bardzo dobrym pomysłem – jego zdaniem – jest rejestr zdarzeń nadzwyczajnych – ale zgłosił dwie korekty do tych przepisów: 1. Aby w rejestrze obowiązkowo znajdowały się wszystkie przypadki użycia przemocy bezpośredniej ze względu na to, że jest to potem przesyłane do organów nadzorujących. 2. Aby organ samorządowy, który nadzoruje te placówki, otrzymywał raporty z rejestru zdarzeń nadzwyczajnych częściej, niż to projekt sugeruje (projekt sugeruje żeby to było nie częściej raz na kwartał). Pan Adam proponuje aby przesyłanie raportu odbywało się raz na miesiąc – dawałoby to możliwość szybszego reagowania, zbadania, zapobiegania sytuacji, która tego wymaga. Pan Adam Kompowski zwrócił również uwagę na sytuację placówek całodobowych, dla których – wg projektu – pierwsze pozwolenie miałyby być wydawane na rok. Jego zdaniem taka sytuacja jest niezasadnym zwiększaniem

biurokratycznej formalności, ponieważ w tej chwili nadzór nad takimi placówkami całodobowymi jest bardzo mocny i nie ma potrzeby, by ktoś, kto zakłada DPS, musiał składać wnioski o pozwolenie na początku i potem po roku.

Następnie głos zabrał Pan Minister Paweł Wdówik, który podkreślił, że miliard złotych przeznaczony zostanie na programy mieszkaniowe, a także na uruchomienie wypożyczalni sprzętu dla osób niepełnosprawnych. Środki zostały podzielone w taki sposób, że 800 mln trafiło do PFRON-u (programy mieszkaniowe, program samochodowy), natomiast 200 mln zostanie przeznaczonych na zakup sprzętu do wypożyczalni. Wśród programów mieszkaniowych dla osób z niepełnosprawnościami są: Program Mieszkanie dla Absolwenta, program Dostępne Mieszkanie, który służy dofinansowaniu zamiany mieszkań niedostępnych na dostępne oraz Wspomagane Społeczności Mieszkaniowe. Program samochodowy – jest adresowany do osób najciężiej niepełnosprawnych, które nie mogą się przesiadać z wózka do samochodu, i które muszą na wózku dostać się do środka. Pan Minister zaapelował do obecnych o zgłaszanie zmian do powyższej kwestii oraz odniósł się do zagadnienia dotyczącego wypożyczalni, których idea jest taka, aby oferowały dostęp do wyższej półki technologii, bez obciążania finansowego osoby z niepełnosprawnością i jej rodziny. Pan Minister zapowiedział, że na najbliższej Radzie Nadzorczej odbędzie się dyskusja o założeniach wypożyczalni i zostanie przedstawiony wniosek o powołanie zespołu społecznego. Wówczas Pani Przewodnicząca KRK zostanie poproszona o wytypowanie swoich przedstawicieli do tego zespołu. Pani Przewodnicząca odniosła się do wypowiedzi Pana Ministra i powiedziała, że eksperci, którzy działają i wypowiadają się w powyższym temacie pochodzą ze środowiska osób z niepełnosprawnościami i znają się na zagadnieniu. Podkreśliła też, że do tej pory KRK nie uczestniczyło w tych pracach.

Następnie głos zabrała Justyna Kucińska (Fundacja Instytut Rozwoju Regionalnego), która zaapelowała o to, by eksperci nie zawężali listy wybieranych do wypożyczalni sprzętów tylko konkretnych marek firm, z którymi współpracują czy które są przez nich preferowane. W odpowiedzi na tę sugestię Pan Minister zapewnił, że lista nie zawiera jakichkolwiek nazw firm. Podkreślił również, że eksperci, którzy biorą udział w działaniach są związani z zaufanymi placówkami. Justyna Kucińska zapytała również czy na liście znajdują się sprzęty specjalistyczne medyczne i sprzęt związany z codzienną rehabilitacją? Pan Minister odpowiedział, że lista obejmuje na pewno koncentratory tlenu, natomiast nad rozszerzeniem listy będą trwały prace

i odbędą się konsultacje reprezentantów różnych środowisk osób niepełnosprawnych w tej sprawie. Zaznaczył również, że proponowana procedura wypożyczania sprzętu obejmuje spotkanie doradcy z osobą niepełnosprawną i zweryfikowanie, jaki sprzęt jest potrzebny. Jeśli wymaganego sprzętu nie będzie, to operator wypożyczalni będzie dysponował środkami, aby ten sprzęt zakupić.

Następnie głos w dyskusji zabrał Pan Michał Tomczak, który zasugerował by w programie samochodowym, w opracowywanym regulaminie zawrzeć jeden warunek – aby wszystkie „przeróbki” dotyczące tego możliwości samodzielnego prowadzenia samochodu przez osobę niepełnosprawną (bez względu na to, czy będzie ona siedziała na wózku, czy też będzie mogła się przesiąść na fotel) zawierały stosowne homologacje. Zwrócił on również uwagę na to, że w poprzednich programach samochodowych pojawiały się różne sytuacje, które stwarzały zagrożenia z tytułu uczestnictwa w ruchu drogowym dla osób z niepełnosprawnością i z dysfunkcją narządu ruchu. Pan Minister odnosząc się do wypowiedzi Pana Michała Tomczaka, zachęcił do zgłaszania uwag w tej kwestii do projektu.

Ze względu na konieczność bycia na innym spotkaniu Pani Przewodnicząca musiała opuścić posiedzenie Rady KRK i wyznaczyła Pana Roberta Jagodzińskiego do prowadzenia dalszej części spotkania.

Następnie głos zabrała Pani Bernadetta Skóbel (Związek Powiatów Polskich), która wypowiedziała się w sprawie projektu nowelizacji pomocy społecznej. W swojej wypowiedzi zgłosiła uwagi dotyczące kwestii odpłatności za usługi i rejestru zdarzeń nadzwyczajnych oraz poruszyła kwestię mieszkalnictwa wspieranego. Odnosząc się do wypowiedzi Pani Bernadetty Skóbel, Pan Przewodniczący zaznaczył, że uwagi przez nią zgłoszone wraz z sugestiami Pana Adama Kompowskiego w tych samych kwestiach – zostaną przesłane do Pani Przewodniczącej, a następnie zostaną poddane rozważaniu i głosowaniu przez KRK.

Następnie zabrał głos Pan Tomasz Przybyszewski, który również stwierdził, że obecna regulacja prawna projektu ustawy jest nieprecyzyjna w niektórych kwestiach, w związku z tym przygotowywana jest nowelizacja, która ma rozwiązać wszelkie wątpliwości.

Następnie głos zabrał Pan Paweł Wójtowicz, który poruszył kwestię dostępności w przypadku lokali przystosowanych dla potrzeb osób niepełnosprawnych. Zwrócił on uwagę na brak obecnie źródła finansowania, które mogłoby udzielić wsparcia w przystosowaniu tych lokali.

W odpowiedzi na powyższą wypowiedź Pani Minister zadeklarował pochylenie się nad tym tematem – wraz z prośbą skierowaną do PFRON o zajęcie stanowiska w tej sprawie.

Następnie głos zabrała Pani Justyna Kucińska, która poruszyła temat programu „Mieszkanie dla Absolwenta”. Została zwrócona uwaga na bardzo trudną sytuację osób ze sprzężonymi niepełnosprawnościami, które przy wsparciu Asystenta są w stanie pracować, studiować czy funkcjonować. Jednak są one w trudnej sytuacji mieszkaniowej, ponieważ na rynku nie ma do wynajęcia mieszkań przystosowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych, więc brak jest również szans na skorzystanie z powyższego programu.

W odpowiedzi na powyższą kwestię Pan Minister oznajmił, że pomocą w rozwiązaniu tego problemu mogłoby być przygotowanie innego programu – we współpracy z Ministerstwem Rozwoju i Technologii – w oparciu o system społecznych agencji najmu, deweloperów – by zwiększyć dostępność tego typu mieszkań na rynku.

Pan Paweł Wojtowicz dodał swój głos w powyższej kwestii – podając przykład miasta Krakowa, zwłaszcza jego starej części, i podkreślając, że adaptacja lokali miejskich, ich przystosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych, jest bardzo kosztowna. Natomiast Pani Justyna Kucińska dodała, że sytuacja na rynku mieszkaniowym jest bardzo trudna – zarówno w Krakowie, jak i w Warszawie, gdzie Fundacja Instytutu Rozwoju Regionalnego ma swoje siedziby.

Następnie głos zabrała Pani Iwona Hejducka ze Stowarzyszenia Wlkp. WTZ, która poruszyła problem trudnej sytuacji finansowej organizacji pozarządowych działających w sferze instytucji pożytku publicznego oraz kwestii dostępności. Zaapelowała o rozpatrzenie możliwości stworzenia programu dla organizacji pozarządowych, które nie prowadzą działalności gospodarczej i dotacji dla nich w wysokości co najmniej 80 proc. Pan Przewodniczący zadeklarował przekazanie powyższego zagadnienia Pani Przewodniczącej.

Następnie Pan Adam Kompowski zabrał głos na temat rejestru zdarzeń nadzwyczajnych w kontekście DPS-ów i zwrócił uwagę na kwestię odpowiedzialności kierujących DPS-ami, w sytuacji gdyby zataili jakieś zdarzenia a sytuacja ta ujrzałaby światło dzienne. Zaistniałaby wówczas sytuacja, w której kierujący naruszyłby procedury i musiałby liczyć się z odpowiedzialnością za naruszenie procedur. Pan Adam Kompowski wyraził opinię, że jest to mechanizm, który może spowodować zgłaszanie zdarzeń, które powinny zostać zgłoszone. Pan Przewodniczący podkreślił, że wszyscy są zgodni, co tego, że rejestr jest dobrym narzędziem

dla bezpieczeństwa i dla podmiotowości mieszkańców DPS-ów. Natomiast Pani Bernadetta Skóbel zaapelowała o stworzenie jednolitych zasad w tej kwestii, ponieważ – jej zdaniem - obecny projekt przepisów jest tak skonstruowany, że może być rozmaicie interpretowany.

Następnie głos zabrał Pan Marek Piechuta (Polski Związek Organizatorów Zakładów Aktywności Zawodowej i Warsztatów Terapii Zajęciowej), który odniósł się do kwestii związanych z prawami m.in. zakładów aktywności zawodowej. Porównał wzrost minimalnego wynagrodzenia do wzrostu dotacji dla ZAZ, uwzględniając dwa źródła finansowania, z których ZAZ-y korzystają: środki z SODiR oraz tzw. Algorytmu. Przedstawił również – na przykładzie jednego z ZAZ-ów – przychody z ZAZ z działalności gospodarczej oraz wzrost przychodów z ZAZ w działalności gospodarczej na 1 osobę z niepełnosprawnością. W konkluzjach przedstawił wniosek, że pozostawienie dotacji dla ZAZ w zaproponowanej w Ustawie wysokości 31 000 zł doprowadzi do nieuniknionych kłopotów finansowych zakładów i w konsekwencji ich likwidacji. Jego zdaniem jest to o tyle niebezpieczne, że z otrzymywanego wsparcia z ZAZ korzysta wiele rodzin, a zdarza się, że ZAZ jest jednym z większych pracodawców w terenie. W ocenie Pana Marka Piechuty podstawowym narzędziem zapobiegającym sukcesywnemu zmniejszaniu dofinansowania winno nastąpić trwałe „związanie” dofinansowania do minimalnego wynagrodzenia, które znacząco wpływa na stabilizację ZAZ-ów.

Pan Przewodniczący zakończył posiedzenie.

Protokół sporządziła:

Przewodniczący:

